

Для застосування аналогії потрібний випадок, схожий з даним, принаймні в деяких істотних ознаках, в типових рисах.

Крім аналогій закону і права, прогалини в праві усуваються ще одним способом – постійним застосуванням того чи іншого припису із суміжної галузі права, що регулює подібні відносини.

Ось, наприклад, не можна зловживати аналогією в галузі кримінального законодавства, як мало місце у фашистській Німеччині, де законом від 28 червня 1935 р. був скасований принцип «немає злочину без закону» і тим самим на законодавчому рівні відкритий шлях для судової сваволі і розправи з політичними супротивниками. IV з'їзд Міжнародної асоціації кримінального права (Париж, 1937 р.) засудив аналогію в кримінальному праві і виступив проти її застосування. У кримінальному законодавстві України інститут аналогії відсутній. Стаття 58 Конституції України проголошує: «Ніхто не може відповідати за діяння, які на час їх вчинення не визнавалися законом як правопорушення» [4].

В результаті проведеного дослідження автором було зроблено наступні висновки:

Прогалини у праві – це повна або часткова відсутність правового регулювання суспільних відносин, які знаходяться в сфері правового впливу та потребують правового регулювання, за оцінкою суб'єкта правозастосування, є недоліком права, поява якого спричинена об'єктивним розвитком суспільних відносин або суб'єктивними причинами, пов'язаними з правотворчими та правозастосовними діями законодавчих, виконавчих та судових органів державної влади, наявність яких зумовлює нетиповість правозастосовної діяльності, яка втрачає свою традиційну послідовність, як система логічно пов'язаних, послідовних дій.

Прогалини в законодавстві повинні усуватися в процесі правотворчості шляхом внесення змін і доповнень до законів, видання нових, досконаліших юридичних актів.

Отже, аналогія закону і аналогія права - це єдиний правовий інститут аналогії. Цей інститут визначає порядок діяльності судових і інших державних органів при усуненні прогалин в праві (законодавстві) в процесі його застосування.

Список використаної літератури

1. Алексеев С. С. Право: азбука – теория – философия: опыт комплексного исследования / С.С. Алексеев– М.: Статут, 1999. – 712 с.
2. Зайчук О. В. Теорія держави і права: підруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / О. В. Зайчук, Н.М.Оніщенко. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – С. 457.
3. Конституція України: за станом від 28.06.1996 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. - — К.: Парлам. вид-во, 2005. – Ст. 44. — (Бібліотека офіційних видань).
4. Лазарев В. В. Пробелы в праве / Лазарев В. В. – К.: Изд. Казанского университета, 1969. - С. 83-84.
5. Скаун О.Ф. Теорія держави і права: підруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / Скаун О. Ф. - Харків: Консум, 2001. – С. 400-401.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ СТАНОВЛЕННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Петрик О.С., студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Лазаренко Л.А.

Зародження та розвиток громадянського суспільства відбувається протягом тривалого періоду еволюції сучасної цивілізації. Цей процес має багато закономірностей, спільних для багатьох країн. Але кожна держава, розвиваючи громадянське суспільство, вносила щось особливе, характерне саме для неї.

Досить специфічний досвід його побудови мала Україна. Адже феодальний устрій тривалий час носив потворні форми кріпосництва, що обмежувало з рабством. Це зумовило і характерний розвиток суспільства, наклало певний відбиток на взаємовідносини між верствами населення, на їх психологію. За таких умов основою соціально-економічного ладу стає сільська община, яка, з одного боку, сприяла єднанню і взаємодопомозі селян, з іншого - культивувала дух покорі.[1]

Протягом всього періоду суспільного розвитку все частіше інтереси колективу домінували над інтересами особи. В таких умовах усвідомлення себе як громадянина, як повноправної особистості не могло відбутися. Вся історія ідеї громадянського суспільства -

це історія перетворення самої колективності, організованої за законами спільного життя в розвиток людини, що вийшла із природного стану необмеженої свободи, в громадянина цього суспільства.

Власне, кожна держава має бути зацікавлена в створенні, всебічному розширенні і поглибленні громадянського суспільства, якщо воно прагне до задоволення потреб громадян, до своєї адаптації в загальнолюдський цивілізований процес. Для держави стає життєво необхідним розвиток всіх елементів громадянського суспільства. Чи відповідає таке суспільство досягнутому рівню світової цивілізації, має засвідчити рівень задоволення інтересів і потреб, громадянський мир на основі дії прийнятих державою законів.[2]

В Україні Існують групи політиків, які вважають, що лише національна ідея «вивезе» Україну на магістральні шляхи цивілізаційного розвитку. Справді, національна ідея — могутній локомотив історії. Національна ідея спроможна стати потужним мотивом і стимулом дій особистостей, соціальних груп і цілих народів. Але слід мати на увазі, що за революційним періодом завжди настають часи копіткої, наполегливої праці для налагодження нової системи господарювання, формування нової політичної системи суспільства, коли регулятивний вплив національної ідеї значно знижується, а на передній план виходять організаційні завдання, вирішувати які, щоправда без національне орієнтованої держави, неможливо.

Досі в Україні тривають дискусії про вплив держави та про баланс сил державної влади й суспільства. Значна частина населення вбачає в державі чужу, корумповану силу, не довіряє державній владі, хоча і дотримується утопічного погляду, ніби винятково державними засобами можна створити нове громадянське суспільство. Між іншим, це типова утопія, поєднана з надією на мудрого вождя, авторитетного правителя, який, прийшовши до влади, владнає все справедливо й демократично. Державна влада дійсно може сприяти встановленню громадянського суспільства, але без ініціативи народу «знизу» її можливості обмежені.

Особливістю і суперечливістю перехідного суспільства, яким є сучасна Україна, є те, що складнощі перехідних процесів, з одного боку, зумовлюють зміцнення регулюючої ролі держави, тобто самої держави, а, з другого – розбудова громадянського суспільства передбачає роздержавлення суспільних інститутів, зменшення державного впливу на них. Ця обставина і підкреслює необхідність наукових розробок ролі держави в перехідному суспільстві, розробки механізмів її впливу на соціальні процеси, визначення шляхів перетворення держави на правову, а перехідного суспільства – на громадянське.[3]

Список використаних джерел:

1. Громадянське суспільство в Україні : проблеми становлення.-Київ.: Логос,1997.
2. Кириченко С.О. Громадянське суспільство і правова держава: поняття та зміст.-К.; Логос,1999.
3. Банс В. Элементы неопределенности в переходной период // Полис.-1993.№1.

ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ПЕНСІЙНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Пачевська В.І., студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Лазаренко Л.А.

Законом України «Про засади внутрішньої та зовнішньої політики» закріплено євроінтеграцію як стратегічний курс розвитку України. Зокрема, однією із засад внутрішньої та зовнішньої політики проголошено забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в Європейському Союзі. Водночас, однією із засад внутрішньої політики в соціальній сфері визначено удосконалення системи пенсійного забезпечення, створення умов для гідного життя людей похилого віку, стимулювання розвитку недержавної системи пенсійного страхування[1].

Як зазначає директор Інституту Української політики, - пенсійне реформування покликане:

- а) наблизити Україну до Європи - на рівні соціальних стандартів;
- б) встановити справді справедливу й ефективну систему пенсійного забезпечення;
- в) перетворити пенсії на серйозний механізм забезпечення фінансових, матеріальних